

РЕШЕНИЕ

№ 5731

гр. София, 30.08.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав,
в публично заседание на 17.06.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Весела Павлова

при участието на секретаря Петя Кръстева, като разгледа дело номер **842** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от Данъчно - осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на [фирма], [населено място] срещу Ревизионен акт № [ЕГН] от 28.05.2012 г., издаден от А. Г. Ч. – Д. на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП С. в частта, потвърден с решение № 2730 от 20.11.2012 г. на директора на дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” – [населено място] при ЦУ на НАП.

Жалбоподателят твърди, че ревизионният акт е незаконосъобразен като издаден при неправилно прилагане на материалния закон. Поддържа, че необосновано и в разрез със събраните доказателства по делото органите по приходите са отказали правото на приспадане на данъчен кредит за данъчни периоди м.08.2009 г., м. 07 и м.09.2010 г. в размер на 14 983,33 лева по доставки, получени от [фирма] и [фирма] ведно с начислените лихви за забава. Процесуалният представител на оспорващия – адв. Т. изразява мотивирано писмено становище за основателност на жалбата и претендира присъждане на направените по делото разноски.

Ответната страна – директорът на дирекция „ОДОП” – [населено място] при ЦУ на НАП, представлявана от юрк. М. изразява становище за неоснователност на жалбата и за законосъобразност на ревизионния акт в оспорената му част. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София град, I отделение, 4 състав, като извърши преценка на доводите в жалбата, намира за установено следното от фактическа страна:

Въз основа на заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № 1112461 от 02.11.2011г., изменена със ЗВР № 1201335 от 15.02.2012 г., издадени от П. Г. Г. на длъжност началник на сектор „Ревизии” в дирекция „Контрол” при ТД на НАП С., е възложено извършването на ревизия на [фирма] за установяване на задълженията на дружеството за ДДС за данъчни периоди м.08 и м.11.2009 г., м.06, м.07 и м.09.2010 г. ЗВР са връчени на 16.11.2011 г. и на 17.02.2012 г. на пълномощник на ревизираното лице.

Ревизията се явява повторна в изпълнение на указанията, дадени с решение № 1874 от 24.10.2011 г. на директора на дирекция „О.” [населено място], с което е отменен РА № [ЕГН] от 04.08.2011 г. в частта на установените задължения за периодите м.08.2009 г., м.11.2009 г., м.06.2010 г., м.07.2010 г. и м.09.2010 г. и преписката е върната за издаване на нова ЗВР и провеждане на ревизионно производство.

Изготвен е ревизионен доклад № 1201335 от 30.03.2012 г. , надлежно връчен на упълномощено лице на дружеството на 08.05.2012 г.

В срока по чл. 117, ал. 5 от ДОПК от [фирма] е подадено възражение срещу РД с вх. № 53-09-245 от 22.05.2012 г. по описа на ТД на НАП С..

Ревизионното производство приключва с ревизионен акт № [ЕГН] от 28.05.2012 г., издаден от А. Г. Ч. - Д. на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП С., упълномощена със З. № К 1201335 от 02.05.2012 г. от органа, възложил ревизията.

С РА е отказано правото на приспадане на данъчен кредит в размер на 14 983,33 лева за периодите м.08.2009 г. – 4200,00 лева , м.07.2010 г. - 4 833,33 лева и м. 09.2010 г. – 5 950,00 лева.

В хода на ревизията се предприети действия за събиране на доказателства и изясняване на факти и обстоятелства от значение за данъчното облагане на ревизираното лице . На жалбоподателя е връчено ИПДПОЗЛ изх. № 1453-00-12032 от 08.12.2011 г., в отговор на което са представени документи под опис с вх. № 1453-00-12032#2 от 27.12.2011 г. Извършени са насрещни проверки на [фирма] и [фирма], като резултатите от тях са отразени съответно в ПИНП № 2200-47-1112641-3 от 17.02.2012 г. на ТД на НАП С., офис „Изток” и в ПИНП № 2200-47-1112641-1 от 27.01.2012 г. на ТД на НАП С. област.

Р. акт е връчен на пълномощник на ревизираното лице на 07.06.2012 г. като жалбата до директора на дирекция „О.” – [населено място] е подадена чрез ТД на НАП С. град с вх. № 53-04-277 от 14.06.2012 г. по описа на ТД на НАП С.. Жалбата е срещу РА в частта относно установени задължения по ЗДДС за данъчни периоди м.08.2009 г., м.07.2010 г. и м.09.2010 г.

На 01.08.2012 г. между страните е сключено споразумение за удължаване срока за произнасяне от решаващия орган по жалбата на [фирма] срещу горесцитирания РА, с три месеца.

В рамките на удължения срок решаващият орган се е произнесъл с решение № 2730 от 20.11.2012 г., с което РА № [ЕГН] от 28.05.2012 г., издаден от орган по приходите в ТД на НАП С. в оспорената му част е потвърден.

В рамките на съдебното производство е изслушано и прието без оспорване на страните заключение по съдебно-счетоводна експертиза, като вещото лице е отговорило на поставените задачи. Вещото лице е отговаряло на следните въпроси: 1. [фирма] заплатил ли е облагаемата стойност и ДДС по фактура № 1192 от 05.08.2009 г., издадена от [фирма]; 2. включил ли е жалбоподателят издадените от [фирма] кредитни известия № 44116 от 30.11.2010 г. и № 44117 от 30.11.2010 г. в дневника за

покупки и в СД за данъчен период м.11.2010 г. и дали с това отразяване е сторниран от жалбоподателя ползвания данъчен кредит по фактури № 1109 от 08.07.2010 г. и № 2013 от 27.09.2010 г. ; 3. спазени ли са основните счетоводни принципи при водене на счетоводството на жалбоподателя за процесните данъчни периоди и дали е налице редовно водено двустранно счетоводство.

В хода на съдебното производство са приети: преводно нареждане от 22.03.2013 г. за извършено плащане от [фирма] към [фирма] за сумата от 25 200,00 лева; приемо-предавателен протокол от 03.08.2012 г. към договор от 05.08.2009 г.; обща информация по проекта по договор от 05.08.2009 г. със [фирма] относно „Изграждане и организация на специализирани фармацевтични складове заедно с икономическа обосновка на проекта” – общо 121 Стр.

Ответникът в съдебното производство, представляван от юрк. М. е оспорил представения от жалбоподателя приемо-предавателен протокол от 03.08.2012 г. и твърди, че документът е създаден за нуждите на процеса. Във връзка с представения от [фирма] „Секторен анализ на производството и търговията с лекарства” от страна на ответника е представено копие от решение № 303 от 14.12.2006 г. на Комисията за защита на конкуренцията, с което е разгледан т.нар. „Секторен анализ на производство и търговия с лекарства”, като според ответника представеният от оспорващия документ има същото съдържание като одобрения от К. секторен анализ.

Въз основа на така установената фактическа обстановка съдът направи следните правни изводи:

Видно от данните по делото решение № 2730 от 20.11.2012 г. на директора на дирекция „О.” – [населено място] е връчено на ревизираното дружество на 24.11.2012 г. Жалбата до съда е подадена чрез дирекция „О.” – [населено място] с вх. № 5353-00-1179 от 04.12.2012 г. , което означава, че същата е подадена в срок, от надлежна страна и е процесуално допустима. Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 160, ал. 2 от ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваването на ревизионния акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

Р. акт е издаден от материалнокомпетентен орган. Съгласно чл. 118, ал. 2 от ДОПК ревизионният акт се издава от органите по приходите, посочени в чл. 7, ал. 1, т. 4 от Закона за Националната агенция по приходите. Според този текст - чл. 7, ал. 1, т. 4 от ЗНАП органи по приходите са служителите в централното управление и териториалните дирекции на агенцията, заемащи длъжност "главен експерт по приходите", "старши експерт по приходите", "експерт по приходите", "главен инспектор по приходите", "старши инспектор по приходите" и "инспектор по приходите". В случая видно от заповед за определяне на компетентен орган № К 1201335 от 02.05.2012 г., издадена на основание чл. 119, ал. 2 от ДОПК е определена А. Г. Ч. - Д. на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП С.. Процесната З. е издадена П. Г. Г. на длъжност началник сектор „Ревизии” в дирекция „Контрол” в ТД на НАП С., която е оправомощена да издава заповеди за възлагане на ревизии съгласно заповед № РД – 01 – 6 от 04.01.2010 г. на директора на ТД на НАП С.. Съгласно чл. 119, ал. 1 и 2 от ДОПК (в редакцията си преди изменението, влязло в сила на 01.01.2013 г.) в тридневен срок от изготвянето на ревизионния доклад органите, извършили ревизията, уведомяват писмено органа, който я е възложил.

След получаване на уведомлението органът, възложил ревизията, определя със заповед компетентния да издаде ревизионния акт орган по приходите. Р. акт, предмет на оспорване в настоящото производство е издаден от А. Г. Ч. - Д. на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП С. град съобразно издадената З..

В хода на ревизионното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения. ЗВР са надлежно връчени на ревизираното лице. РД е надлежно мотивиран и обоснован, като същият съставлява неразделна част от ревизионния акт, с който е приключило процесното ревизионно производство.

След задълбочена преценка на събраните в хода на ревизията и съдебното производство доказателства настоящият съдебен състав намира, че ревизионният акт е издаден при правилно тълкуване и прилагане на материалния закон.

1. отказано е право на приспадане на данъчен кредит в размер на 4200,00 лева за данъчен период м.08.2009 г. по фактура № 0...01192 от 05.08.2009 г., издадена от [фирма].

В хода на ревизионното производство е инициирана насрещна проверка на доставчика, за резултатите от която е съставен ПИНП № 2200-47-1112641 – 3 от 17.02.2012 г. на ТД на НАП С., офис „Изток”. На задълженото лице е връчено ИПДПОЗЛ изх. № 1453-00-135 от 06.01.2012 г. В отговор на което са представени документи под опис с вх. № 1453-00-135#1 от 17.02.2012 г. съгласно писмо, приложено на л. 203- л. 200 от приложенията към делото).

Установено е, че [фирма] е издало на [фирма] фактура № 1192 от 05.08.2009 г. с ДО 46000,00 лева и ДДС 9200,00 лева с предмет на доставката –по договор. Съгласно договор от 05.08.2009 г., сключен между [фирма] и [фирма] е възложено извършването на проучвателни консултации по изграждането и организацията на специализирани фармацевтични складове заедно с икономическа обосновка на проекта. Договорен е срок на изпълнение до 18 месеца, считано от датата на подписване на договора (чл.2.1.), както и авансово плащане в размер на 46 000 лева без ДДС (чл.5.2.). С анекс от 02.02.2011 г. срокът на договора е продължен до 36 месеца от датата на подписването му. Представен е протокол за определяне на работна група за работа по проект от 10.08.2009 г. , обща информация по проекта – 2 стр. (л. 249 и л.250 от делото, том I) и 7 броя протоколи за извършени огледи и проучване на територии (л. 259 – л. 260, л.261, л. 262, л. 263, л. 264, л. 265 и л. 266 от делото, том I).

Констатирано е, че по процесната фактура № 1192 от 05.08.2009 г. са извършени частични плащания, съответно на 16.09.2009 г. в размер на 10 000 лева и на 14.12.2010 г. в размер на 20 000,00 лева или общо стойност 30 000,00 лева. Не е спорно, че фактурата е отразена в дневника за продажби на [фирма] и е осчетоводена по сметка 412 „Клиенти по аванси”.

От ревизираното лице са изискани всички доказателства относно общата информация по проекта, включително и цялата документация за извършени проучвателни консултации, но такива документи не са представени в хода на ревизията. Не са приложени доказателства за направени разходи по изпълнение на договора, нито са посочени лицата, извършили услугата. Представени са декларации, с които се декларира, че са представени всички изискани документи, няма предходни доставчици по сделката, извършилите услугата лица притежават необходимата квалификация, като се прилагат копия от дипломи за завършено висше образование и за образователно-квалификационна степен). Твърди се, че по изпълнение на договора

са направени разходи, описани по видове общо в размер на 29 000,00 лева, от които 25 000, 00 са за платени трудови възнаграждения.

При тези факти органите по приходите приемат, че следва да се признае право на приспадане на данъчен кредит само за сумата от 5000,00 лева, доколкото е доказано авансово плащане само на сумата от 30 000,00 лева. За неплатената част от сумата, възлизаща на 25 200,00 лева е отказано право на приспадане на данъчен кредит в размер на 4200,00 лева.

Така приетото е правилно и обосновано и не се оборва от събраните в хода на съдебното производство доказателства.

Видно от съдържанието на сключения между страните договор следва да се приеме, че предметът на доставката по процесната фактура е авансово плащане по договор, а не се касае за изпълнение на услуга, въпреки че предметът е непрецизно формулиран („по договор”). В процесния случай е доказано, че са извършени само частични плащания от уговорената сума в размер на 46 000,00 лева или две плащания общо в размер на 30 000,00 лева, което означава, че правилно е признат данъчен кредит е за сумата от 5000,00 лева. По аргумент от чл. 26, ал. 7 от ЗДДС правилно е прието, че данъкът, съответстващ на неплатената част, в размер на 4200,00 лева не е изискуем. В тази връзка съдът намира, че извършеното от страна на ревизираното лице плащане на остатъка от сумата в размер на 25 200,00 лева през м. 03.2013 г. не може да бъде взето предвид, тъй като това е станало след приключване на ревизията и след образуване на съдебното производство. С това свое действие жалбоподателят се стреми да извлече благоприятни последици в един по-късен момент и представлява злоупотреба с правото на защита. В този смисъл факта на цялостното плащане на сумата, който е потвърден и от вещото лице съгласно приетото по делото заключение по съдебно –счетоводната експертиза (отговор на въпрос № 1) е настъпил след образуване на съдебното производство и не следва да бъде взет предвид.

Обосновано е прието, че липсата на договорени отделни етапи на извършваните услуги и липса на тяхното остойностяване означава, че предмет на фактурата е единствено авансово плащане.

От друга страна, не е доказано реалното извършване на възложената услуга, което се стреми да докаже ревизираното лице. Съгласно декларация, изготвена и подписана от [фирма] основание за издаване на фактура № 1192 от 05.08.2009 г. е авансово плащане в размер на 46000,00 лева по договор от 05.08.2009 г. , за което са приложени две банкови извлечения (първото – от 16.09.2009 г. и второто – от 15.12.2010 г.). Според уговореното в договора и анекса към него възложените услуги по проучвателни консултации по изграждането и организацията на специализирани фармацевтични складове заедно с икономическата обосновка на проекта следва да бъдат завършени до 05.08.2012 г. Представените от доставчика и от жалбоподателя начални страници на проекта и протоколите за оглед не доказват, че услугите са били извършени. За първи път пред съда е представен приемо-предавателен протокол от 03.08.2012 г. относно предаването от страна на [фирма] на [фирма] на услугата – „извършване на проучвателни консултации по изграждането и организацията на специализирани фармацевтични складове заедно с икономическа обосновка на проекта”. Такъв протокол не е представен към жалбата на дружеството срещу РА, адресирана до директора на дирекция „О.” – [населено място], както и към жалбата на ревизираното лице, адресирана до съда. Следователно, обосновано може да се направи заключението, че същият е изготвен за нуждите на процеса и не може да се

установи с категоричност дали поставената дата е достоверна или не.

В допълнение следва да се посочи, че съдът не кредитира представения от жалбоподателя документ, наименован „Обща информация по проекта по договор от 05.08.2009 г. със [фирма] – общо 121 стр. Посоченият документ не съдържа дата на изготвяне, като се установява наличието на идентично съдържание между него и утвърдения с решение № 303 от 14.12.2006 г. на Комисията за защита на конкуренцията „Секторен анализ на производството и търговията с лекарства“. Видно от представения от жалбоподателя документ същият представлява компилация на част от „Секторния анализ на производството и търговията с лекарства“ съгласно цитираното решение на К., като след сравнителен преглед на съдържанието на двата документа се установява, че са подменени годините на сравняване – вместо 2002г., 2003 г., 2004 г. и 2005 г. в документа на „С. Логистик“ са посочени години 2007 г., 2008 г., 2009 г. и 2010 г. (Стр. 16 от документа, представен от жалбоподателя в съпоставка със стр. 9 от утвърдения от К. секторен анализ), като стойностите по години изцяло съвпадат. От друга страна, в представения от жалбоподателя документ въпреки липсата на посочени години 2002 г. – 2005 г. включително е видно, че същият изцяло копира съдържанието на анализа, утвърден с решение на К., а в някои части не са премахнати и процесните години (напр. стр. 60 – л. 387 от делото, том II). Едновременно с това се констатира, че документът, представен от [фирма] включва в себе си и т.нар. „Анализ на фармацевтичния пазар на Б. през 2009 г.“ – от стр. 24 до стр. 36, който представлява копиране на документ със същото заглавие, публикуван в Интернет на сайта „F.bg“. Следователно, представеният за първи път документ пред съда от страна на [фирма] не е резултат от възложената работа с договор от 05.08.2009 г. на [фирма]. Следва да се отбележи, че такъв документ не е ангажиран и в рамките на ревизионното производство, както и при оспорването на ревизионния акт по административен ред. Неоснователно е твърдението на процесуалния представител на жалбоподателя, че представеният документ е продукт във връзка с възложената услуга по договора от 05.08.2009 г. и не съществува пречка да бъдат използвани текстове от вече направени анализи и друга необходима и относима литература. Напротив съпоставката на текста на представения документ и утвърдения от К. през 2006 г. „Секторен анализ на производството и търговията с лекарства“ обуславя заключението, че такъв документ не е изготвян от [фирма] и не може да се приеме наличието на реално осъществена доставка на услуги. В тази връзка наличието на документи за завършено висше образование на служителите на [фирма], представени по време на ревизията не доказват, че именно тези лица са извършили услугите, доколкото е видно, че анализът, за който се твърди, че е изготвен във връзка с договора със [фирма], е съставен за нуждите на процеса.

Съгласно чл.68, ал.1, т.1 от ЗДДС за да възникне право на приспадане на данъчен кредит, е необходимо да е осъществена доставка. По чл. 2, т.1 от ЗДДС в обхвата на закона попадат всички облагаеми доставки на стоки и услуги, и наличието на осъществена доставка е първият факт, който следва да бъде доказан от получателя по фактурата, за да установи основателно

начисляване на данъка и възникнало право на приспадане на данъчен кредит по нея. В този смисъл е трайната практика на Съда на Европейския съюз предвид решението по дело C-152/02, в който С. приема, че за да се признае право на приспадане на данъчен кредит на получателя, следва да е доказано осъществяване на фактурираната доставка и наличие на фактура за нея. Доколкото органите по приходите приемат, че е извършено частично плащане по процесния договор и е признато правото на приспадане на данъчен кредит в размер на 5000,00 лева, то обосновано и в съответствие с материалния закон е отказано правото на приспадане на данъчен кредит за сумата от 4200 лева относно остатъка от сумата в размер на 25 200,00 лева. РА се явява законосъобразен и относно начислените лихви, възлизащи на сумата от 468,63 лева във връзка с признатото право на приспадане на данъчен кредит по процесната фактура за сумата от 5000,00 лева. Нормата на чл. 72, ал. 1 от ЗДДС определя срока за упражняване правото на приспадане на данъчен кредит и същото може да бъде упражнено най-рано за данъчния период, през който то е възникнало. Съгласно чл. 25, ал. 7 от ЗДДС при авансово плащане изискуемостта на данъка е с оглед факта на получаване на плащането. Доколкото в случая плащането на сумата от 30 000,00 лева е станало в по-късен момент и към датата на издаване на фактурата не е било налице получено авансово плащане, то правото на приспадане на данъчен кредит се явява ползвано преждевременно. В този смисъл РА относно начислените лихви за забава за данъчен период м.08.2009 г. се явява издаден при правилно прилагане на материалния закон.

Следователно, жалбата на [фирма] срещу РА в така оспорената му част се явява неоснователна.

2. Отказано е правото на приспадане на данъчен кредит в размер на 10 783,33 лева по фактура № 0...01109 от 08.07.2010 г. и фактура № 0...02013 от 27.09.2010 г., издадени от [фирма] за данъчни периоди м.07 и м.09.2010 г.

С оглед указанията, дадени с отменителното решение на директора на дирекция „О.“ – [населено място] са изискани документи от [фирма] във връзка с процесните фактури. От ревизираното лице са представени копия на фактурите, договор за извършване на ремонтни работи и декларация. На доставчика е извършена насрещна проверка, резултатите от която се съдържат в ПИНП № 2200-47-1112641-1 от 27.01.2012 г. Дружеството не е намерено на декларирания от него адрес за връчване на ИПДПОЗЛ изх. № 52-06-5346 от 23.12.2011 г., за което са съставени два протокола за посещения на адрес. Изготвено е съобщение по чл. 32 от Д. с изх. № 53-06-564#1 от 03.01.2012 г., което е поставено на определеното за това място в ТД на НАП С. област, фронт офис Е. П. на 03.01.2012 г. и е свалено на 18.01.2012 г. Съобщението е публикувано в Интернет. До доставчика е изпратено писмо с обратна разписка, което се е върнало с отбелязване „непознат“. До изтичане на срока задълженото лице не е представило изисканите документи и обяснения относно процесните фактури с получател [фирма].

Съгласно договор за извършване на ремонтни работи от 06.07.2010 г. [фирма] се задължава да заплати на [фирма] за осъществяване на ремонтни

работи с цел укрепване, отремонтиране, запълване на дупки и осигуряване на влагоустойчивост на покрива на водна станция и бетонно хранилище, собственост на [фирма]. При изпълнение на посоченото изпълнителят ще използва свои инструменти, материали и работници. С договора е уговорена цена в размер на 36 000,00 лева с включен ДДС, като е предвидено авансово плащане в размер на 7000 лева, платимо в тридневен срок от сключване на договора и остатъкът от 29 000,00 лева е платим при приемане на извършената работа.

Издадена е фактура № 1109 от 08.07.2010 г. с предмет – ремонт на покрив на водна станция и бетонно водохранилище, с ДО 30000,00 лева и ДДС в размер на 6000,00 лева. По фактурата е извършено частично плащане за сумата от 7000,00 лева на 13.08.2010 г. съгласно банково извлечение № 56 от 16.08.2010 г.

С допълнително споразумение от 29.11.2010 г. страните прекратяват действието на сключения договор от 06.07.2010 г., като е уговорено [фирма] да върне авансово платените от [фирма] суми в размер на 7000,00 лева. От [фирма] е издадено кредитно известие № 44116 от 30.11.2010 г. с ДО 30000,00 лева и ДДС 6000,00 лева с предмет – по фактура № 1109/08.07.2010 г. – неосъществена сделка.

Съгласно договор от 24.09.2010 г. [фирма] възлага на [фирма] да извърши срещу заплащане следните дейности – работи по обезопасяване и демонтаж на реактори и съдове за етиленов окис в цех НПАВ и разливно отделение на Възложителя, които обекти се намират на територията на сп. В., [населено място] поле. Уговорено е плащане за сумата от 43 200 лева с включен ДДС, платимо както следва: 1. авансово плащане в размер на 7500,00 лева в 5 дневен срок от сключване на договора; 2. остатъкът в размер на 35 700,00 лева платим при приемане на извършената работа.

От [фирма] е издадена фактура № 2013 от 27.09.2010 г. с ДО 36000,00 лева и ДДС в размер на 7200,00 лева с предмет – обезопасяване и демонтаж на реактори и съдове за етиленов окис в цех НПАВ и разливно отделение. По фактурата е извършено частично плащане за сумата от 7500,00 лева на 14.10.2010 г. съгласно банково извлечение № 68 от 15.10.2010 г.

С допълнително споразумение от 29.11.2010 г. страните прекратяват действието на сключения договор от 24.09.2010 г., като е уговорено [фирма] да върне авансово платените от [фирма] суми в размер на 7500,00 лева.

От [фирма] е издадено кредитно известие № 44117 от 30.11.2010 г. с ДО 36000,00 лева и ДДС 7200,00 лева с предмет – във връзка с фактура 2013 – неосъществена сделка.

Посочените фактури са включени в дневниците за продажби и в СД на доставчика за съответните данъчни периоди. Установява се, че кредитните известия са отразени в дневника за покупки на ревизираното лице за м.11.2010 г., което се потвърждава и от заключението по съдебно-счетоводната експертиза (отговор на въпрос 2). Вещото лице е констатирало, че с отразяването от страна на жалбоподателя на сумите по кредитните известия през м.11.2010 г. е извършено сторниране на ползвания данъчен кредит по фактури № 1109 от 08.07.2010 г. и № 2013 от 27.09.2010 г.

При тези факти органите по приходите е приел, че с оглед извършените

авансови плащания по двете фактури следва да се признае данъчен кредит, но не за цялата сума, а както следва: по фактура № 1109 от 08.07.2010 г. – данъчен кредит в размер на 1166,67 лева с оглед плащане на аванс за сумата от 7000,00 лева; по фактура № 2013 от 27.09.2010 г. – данъчен кредит в размер на 1250,00 лева с оглед плащане на аванс за сумата от 7500,00 лева. Отказано е право на приспадане на данъчен кредит по първата фактура за сумата от 4833,33 лева за данъчен период м.07.2010 г. и по втората фактура за сумата от 5950,00 лева за данъчен период м.09.2010 г.

Така приетото е правилно.

Обосновано органите по приходите приемат наличието на авансово плащане по процесните две фактури, издадени от [фирма] и признават правото на приспадане на данъчен кредит само за частта относно извършените две авансови плащания – 7000 лева по фактура № 1109 от 08.07.2010 г. и 7500 лева по фактура № 2013 от 27.09.2010 г. След като е доказано, че доставка няма да се осъществи, както и няма извършено плащане в размер на сумите, отразени във всяка една от фактурите, то за останалата част ревизираното лице няма право на приспадане на данъчен кредит поради неизпълнение на изискванията на чл. 68, ал. 1, т. 2 от ЗДДС. За получените авансови плащания фактурите се явяват издадени с основание, но за останалата част от сумите същите са неправомерно издадени. Съдът споделя становището на решаващия орган, че във връзка с издадените впоследствие кредитни известия същите могат да бъдат преценявани към данъчен период м.11.2010 г. и при извършване на ревизия на дружеството, обхващаща този данъчен период резултатът за периода следва да се коригира не с цялата сума на ДДС, посочена в кредитните известия, а само в съответстващата ѝ част. Неоснователно е твърдението на жалбоподателя, че непризнаването на право на приспадане на данъчен кредит по фактурите води до двукратно намаляване на сумата на данъчния кредит на дружеството във връзка с едни и същи сделки. Доколкото на [фирма] не е извършена ревизия и за данъчен период м.11.2010 г., то не може да се прави съпоставка между резултата за данъчни периоди м.07.2010 г. и м.09.2010 г. и съответно, резултата за данъчен период м.11.2010 г.

При формирането на тези крайни изводи данъчните органи са изпълнили дадените от директора на дирекция „О.“ – [населено място] указания с решение № 1874 от 24.10.2011 г. и съответно, приемайки наличието на частични плащания по процесните фактури, които се явяват авансови, то признаването на данъчен кредит е пропорционално, т.е. само с оглед размера на извършеното плащане.

По отношение на начислените лихви за забава РА е издаден при правилно прилагане на материалния закон, като следват мотивите относно т. 1. Предвид факта, че фактурите са издадени и правото на приспадане на данъчен кредит е ползвано в период, предхождащ авансовото плащане, за преждевременно ползвания данъчен кредит е начислена лихва в размер на 21,84 лева. Съгласно чл. 25, ал. 7 от ЗДДС при авансово плащане изискуемостта на данъка е с оглед факта на получаване на плащането. Доколкото в случая плащането на двете суми от 7000,00 лева и 7500,00 лева е станало в по-късен момент и към датата на издаване на фактурите не е било

налице получено авансово плащане, то правото на приспадане на данъчен кредит се явява ползвано преждевременно.

Следователно, жалбата на [фирма] срещу РА в частта относно отказаното право на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 10 783,33 лева по фактурите, издадени от [фирма] и начислените лихви се явява неоснователна.

Не оказва влияние върху изводите на органите по приходите констатираното от вещото лице редовно водене на счетоводството от ревизираното лице (отговор на задача № 3).

По така изложените съображения ревизионният акт в така оспорените му части, потвърден с решение № 2730 от 20.11.2012 г. на директора на дирекция „О.“ – [населено място] при ЦУ на НАП се явява издаден при правилно прилагане на материалния закон.

С оглед изхода на спора на основание чл. 8 и чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размера на адвокатските възнаграждения жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на ответната страна юрисконсултско възнаграждение в размер на 749, 67 (седемстотин четиридесет и девет лева шестдесет и седем стотинки) лева съобразно материалния интерес по делото.

Водим от горното и на основание чл. 160, ал. 1 от ДОПК, Административен съд София град, I отделение, IV състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], [населено място] срещу Ревизионен акт № [ЕГН] от 28.05.2012 г., издаден от А. Г. Ч. – Д. на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП С. в частта, потвърден с решение № 2730 от 20.11.2012 г. на директора на дирекция „Обжалване и управление на изпълнението“ – [населено място] при ЦУ на НАП.

ОСЪЖДА [фирма], [населено място], ЕИК[ЕИК] да заплати на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – [населено място] при ЦУ на НАП юрисконсултско възнаграждение в размер на 749,67 (седемстотин четиридесет и девет лева шестдесет и седем стотинки) лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщението на страните, че е изготвено и получаването на препис от съдебния акт.

СЪДИЯ: